

„M-am îndrăgostit de această carte. Ce altceva s-ar mai putea spune?“

Patrick Rothfuss, autorul bestsellerurilor
Numele vântului și Teama înțeleptului

„Sanderson își vrăjește cititorii din primele pagini și are talentul de a-i menține în această stare până la final. Cei care îl iubesc deja pe autor și îndrăgostiții de literatură *fantasy* vor parcurge captivați ultimele pagini și vor aștepta cu sufletul la gură următorul volum.“

Library Journal

„Nu se întâmplă des ca autorii de ficțiune să înțeleagă cum funcționează universul celor născuți să conducă și cum iubirea prinde cu adevărat rădăcini în sufletul uman. Sanderson este un autor de o inteligență fascinantă.“

Orson Scott Card

BRANDON
SANDERSON

CALEA REGILOR

Cartea întâi din
ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ
volumul I

Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

 PALADIN

*Pentru Emily,
Care e prea răbdătoare,
Prea blândă
Și prea minunată
Pentru a spune toate acestea în cuvinte.
Dar eu încerc, totuși.*

MULȚUMIRI

Am terminat prima versiune a volumului *Calea regilor* în 2004, dar am început să scriu fragmente din carte la sfârșitul anilor '90. În mintea mea, începuturile unor fire din urzeala poveștii coboară încă și mai mult în timp. Niciuna dintre cărțile mele n-a mai avut nevoie de atât de mult timp pentru a ieși la lumină: am construit-o în mai mult de un deceniu. Așa că nu e câtuși de puțin surprinzător că am făcut-o cu ajutorul unui număr foarte mare de oameni. Îmi va fi imposibil să-i amintesc pe toți: pur și simplu, memoria mea nu e destul de bună. Însă există o serie de persoane care și-au adus o contribuție majoră și cărora trebuie să le adresez cele mai profunde mulțumiri.

Pe primul loc se află soția mea, Emily, căreia îi este dedicat acest roman. A făcut mari eforturi pentru a-l vedea venind pe lume. Și nu s-a rezumat la a citi manuscrisul și la a da sfaturi; în plus, a mai și renunțat la bărbatul ei pe durata lungilor perioade rezervate scrisului. Dacă dumneavoastră, cititorii, aveți șansa s-o întâlniți, niște mulțumiri vor fi bine primite. (Îi place ciocolata.)

Ca întotdeauna, excelentul meu redactor și excelentul meu agent – Moshe Feder și Joshua Bilmes – au trudit din greu la acest roman. Menționez în mod special că Moshe nu e plătit mai mult când autorii săi produc monstruoziități de câte patru sute de mii de cuvinte. Dar a redactat cartea fără să se plângă câtuși de puțin; contribuția lui la transformarea ei în romanul pe care îl țineți acum în mână a fost neprețuită. Tot el a apelat la F. Paul Wilson pentru o supervizare a scenelor legate de practica medicală, ceea ce le-a fost de un real folos.

Țin să-i mulțumesc, în mod deosebit, și lui Harriet McDougal, unul dintre cei mai mari redactori ai tuturor timpurilor, care din pură bunătate a citit cartea și i-a făcut o redactare meticuloasă. Fanii romanului *Roata Timpului* o cunosc drept femeia care l-a descoperit pe Robert Jordan, i-a redactat scrierile și l-a luat de bărbat. În ultimul timp, n-a mai redactat prea multe cărți în afară de *Roata Timpului*, de aceea mă simt extrem de onorat pentru că s-a implicat și m-a ajutat. Alan Romanczuk, care a lucrat împreună cu ea, trebuie să primească de asemenea mulțumirile mele pentru facilitarea acestei redactări.

La Tor Books, Paul Stevens mi-a fost de un imens ajutor. Ca persoană care se ocupă de contractele mele cu editura, a fost uimitor. Eu și Moshe suntem norocoși fiindcă ne bucurăm de ajutorul său. De asemenea, Irene Gallo – director artistic – a fost minunat de îndatoritoare și de răbdătoare în discuțiile cu un autor insistent, cu idei nebunești în privința ilustrațiilor cărții sale. Multe mulțumiri pentru Irene, Justin Golenbock, Greg Collins, Karl Gold, Nathan Weaver, Heather Saunders, Meryl Gross și pentru întreaga echipă de la Tor Books. Dot Lin, care a fost agentul meu până la apariția acestei cărți (și pe care o preocupă adăugarea câtorva litere la sfârșitul numelui), nu numai că m-a ajutat nemaipomenit de mult în privința publicității și m-a sfătuit, dar a și organizat un grup de susținători la New York. Vă mulțumesc tuturor.

Și, revenind la ilustrații, veți observa că în interiorul acestei cărți există mult mai multe decât găsiți de obicei într-un roman *fantasy*. Acest lucru a fost posibil datorită extraordinarelor eforturi depuse de Greg Call, Isaac Stewart și Ben McSweeney. Au muncit din greu, refăcând desenele de numeroase ori, pentru a reda totul corect. Rezultatele muncii lui Ben la schițele lui Shallan sunt pur și simplu minunate, o contopire a celor mai bune imagini create de mine cu interpretarea lui artistică. Isaac, care este totodată și creatorul ilustrațiilor interioare din romanele seriei *Născuți din*

ceață, a depășit cu mult așteptările obișnuite. Lucrul până noaptea târziu și termenele presante au constituit regula în cazul acestei cărți. Isaac merită toate laudele. (Dacă vă întrebați cumva, miniaturile de la începuturile capitolelor, hărțile, ornamentația paginilor de sfârșit și filele din carnetul lui Navani sunt creațiile sale.)

Ca întotdeauna, gruparea mea literară mi-a fost de un extraordinar ajutor. Membriilor săi li s-au alăturat câțiva cititori alfa și beta. Fără a respecta o ordine anume, aceștia sunt: Karen Ahlstrom, Geoff și Rachel Biesinger, Ethan Skarstedt, Nathan Hatfield, Dan Wells, Karylynn ZoBell, Alan și Jeanette Layton, Janci Olds, Kristina Kugler, Steve Diamond, Brian Delambre, Jason Denzel, Michelle Trammel, Josh Walker, Chris King, Austin și Adam Hussey, Brian T. Hill și acel Ben al cărui nume nu știu să-l scriu corect. Sunt sigur că v-am uitat pe unii dintre voi. Sunteți cu toții niște oameni minunați și, dacă aș putea, v-aș da tuturor Cristalsăbii.

Hopa! Aceste mulțumiri capătă proporții epice. Dar tot mai sunt câteva persoane care trebuie menționate. Scriu aceste cuvinte chiar în preajma aniversării unui an de la angajarea Inevitabilului Peter Ahlstrom ca asistent personal, corector și cap limpede. Dacă veți răsfoi paginile prin care am mai adresat mulțumiri cu alte ocazii, îl veți găsi întotdeauna acolo. Este, de ani buni, un prieten drag și un susținător al muncii mele. Acum sunt norocos fiindcă lucrează pentru mine cu normă întreagă. Azi s-a trezit la ora trei dimineața ca să termine ultima corectură a cărții. Când îl veți întâlni data viitoare la o convenție, cumpărați-i un calup de brânză.

De asemenea, aș da dovadă de neglijență dacă nu i-aș mulțumi lui Tom Doherty pentru că mi-a permis să lucrez nestingherit la această carte. Am reușit să ducem la bun sfârșit un roman atât de lung pentru că el a crezut în acest proiect, și tot el a fost cel care l-a sunat pe Michael Whelan, convingându-l să illustreze coperta originală. Tom mi-a dat,

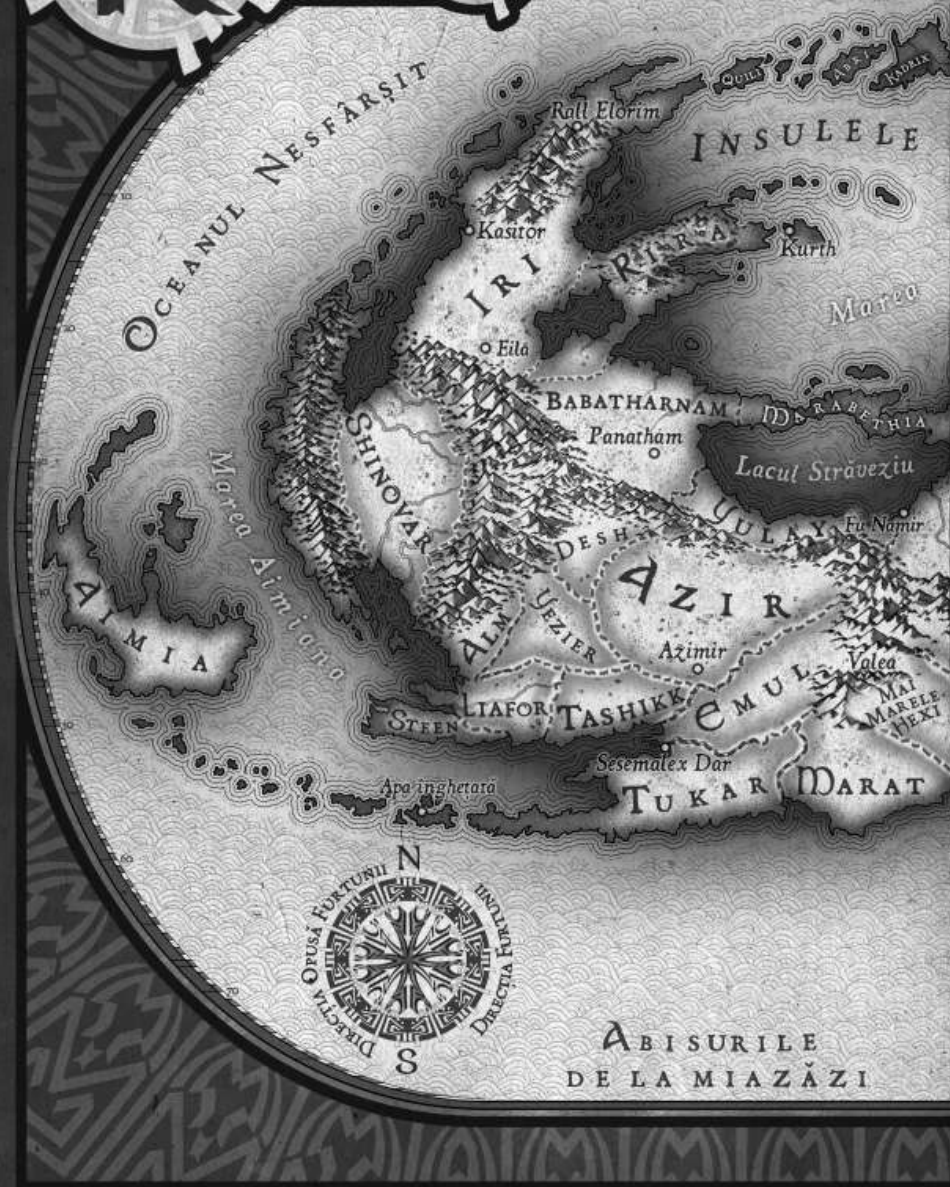
probabil, mai mult decât merit; un astfel de roman (de asemenea proporții și cu atât de multe ilustrații) i-ar fi făcut probabil pe mulți editori s-o rupă la fugă. Datorită acestui om, Tor publică, în mod sistematic, cărți excelente.

În final, mă opresc un moment asupra minunatei coperte originale create de Michael Whelan. Pentru cei care n-au auzit povestea, eu unul am început să citesc romane *fantasy* (mai întâi am fost cititor, firește) în adolescență datorită minunatelor ilustrații ale copertelor semnate de Michael Whelan. Deține talentul unic de a prinde adevărata esență a unei cărți într-un desen – am știut întotdeauna că pot citi cu încredere un roman cu o copertă de-a lui. Am visat întotdeauna la ziua în care voi avea una dintre creațiile sale pe coperta uneia dintre cărțile mele. Părea unul dintre lucrurile de care era puțin probabil să am vreodată parte.

Faptul că în cele din urmă s-a întâmplat – și încă pentru romanul cel mai drag inimii mele, la care am lucrat atât de mult – e o extraordinară onoare.

**CALEA
REGILOR**

Roshar

ABISURILE
DE LA MIAZĂZI

PRELUDIU LA ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

Kalak ocoli un colț de stâncă și se opri, împleticindu-se, în fața unui clastotrăsnet muribund. Uriașa bestie de piatră zăcea căzută pe o parte, iar din piept îi ieșea ceva ce aducea cu niște coaste rupte și stâlcite. Silueta monstrozității era oarecum scheletică, cu membrele nefiresc de lungi crescute din umeri de granit. Pe fața ca o săgeată, ochii de un roșu-închis păreau făuriți dintr-un foc arzând în profunzimea pietrei. Se stingeau.

Chiar și după atâtea veacuri, Kalak se cutremură văzând un clastotrăsnet atât de aproape. O mână de-a bestiei avea lungimea trupului unui om. Astfel de mâini îl uciseră înainte și nu-i plăcuse.

Firește, moartea nu-i plăcea aproape niciodată.

Ocoli creatura, alegându-și cu mare grijă calea pe câmpul de luptă. Câmpia era un loc al bolovanilor și al stâncilor cu forme nefirești – în jurul lui Kalak se înălțau coloane dăltuite de natură –, iar leșurile împânzeau pământul. Puține plante creșteau acolo.

Colții de stâncă și movilele de piatră purtau nenumărate cicatrice. Prin locurile unde luptaseră Undeuntorii, stâncile erau sfărâmate, distruse. Uneori, ceva mai rar, trecea pe lângă gropi cu forme bizare, pline de crăpături, rămase în urma clastotrăsnetelor care intraseră în luptă smulgându-se din piatră.

Multe dintre leșurile din jur erau omenești; multe nu erau. Sângele se amestecase. Roșu. Portocaliu. Violet. Cu toate că niciunul dintre trupurile căzute în jurul lui nu se clintea, în aer plutea, neclar, un amestec pâcios de sunete.

Gemete de durere, urlete de suferință. Din rarele petice de vegetație sau din mormanele de cadavre mistuite de foc se înălțau rotocoale de fum. Până și câteva bucăți de stâncă ardeau mocnit. Prăfuitorii făcuseră treabă bună.

„Dar eu am supraviețuit”, se gândi Kalak, ducându-și mâna la piept și grăbindu-se către locul întâlnirii. „De data asta chiar am supraviețuit.”

Ceea ce era periculos. Când murea, era trimis înapoi, n-avea de ales. Dar și când îi supraviețuia Devastării trebuia să se-ntoarcă. Să se ducă înapoi, într-un loc care-l îngrozea. Într-un loc al durerii și al focului. Dacă se hotăra... să nu meargă acolo?

Gânduri periculoase, poate gânduri trădătoare. Își continuă drumul, grăbindu-și pașii.

Locul întâlnirii era în umbra unei stânci imense, o turlă înălțată către cer. Ca de obicei, îl aleseseră împreună, toți zece, înaintea luptei. Supraviețuitorii trebuiau să-și croiască drum până acolo. Însă, în mod bizar, dintre toți ceilalți nu-l aștepta decât unul singur. Jezrien. Oare ceilalți opt muriseră, cu toții? Se prea poate. De data asta, lupta fusese năprasnică, una dintre cele mai cumplite. Dușmanul era din ce în ce mai dârz.

Ba nu. Kalak se încruntă când ajunse la baza turlei. Acolo stăteau, mândre, șapte săbii magnifice, înfipite în solul stâncos. Fiecare era o capodoperă de o formă grațioasă, inscripționată cu glife și desene. Le recunoștea pe toate. Dacă stăpânii lor ar fi murit, Armele ar fi dispărut fără urmă.

Acelea erau armele puterii, mai presus chiar și decât Cristalsăbiile. Erau unice. Prețioase. Jezrien stătea în afara inelului lor, privind către răsărit.

— Jezrien?

Silueta în alb și albastru îi aruncă o privire. Chiar și după atâtea veacuri, Jezrien părea tânăr, un bărbat de numai treizeci de ani. Barba lui neagră și scurtă era tunsă cu grijă, deși hainele cândva superbe îi erau arse și pline de sânge. Se întoarse spre Kalak, încrucișându-și brațele la spate.

— Ce-nseamnă asta, Jezrien? îl întrebă el. Unde sunt ceilalți?

— Au plecat.

Vocea lui Jezrien era calmă, adâncă, egală. Deși nu mai purtase coroană de secole, își păstrase purtările regești. Părea să știe întotdeauna ce-avea de făcut.

— Ai putea spune c-a fost un miracol. De data asta, n-a murit decât unul dintre noi.

— Talenel, zise Kalak.

Sabia lui era singura pe care n-o vedea.

— Da. A murit apărând trecerea aia de lângă fluviul nordic.

Kalak dădu din cap.

Taln avea tendința să-și aleagă bătălii aparent lipsite de speranță și să le câștige. Și mai avea și tendința să moară în timp ce-o făcea. Deja ar fi trebuit să se întoarcă acolo unde stăteau, între Devastări. Locul coșmarurilor.

Kalak își dădu seama că tremura. Când devenise atât de slab?

— Jezrien, de data asta nu mă pot întoarce, zise rostind cuvintele în șoaptă, apropiindu-se și încleștându-și mâna de brațul celuiilalt. Nu pot.

Și, când recunosc asta, simți că-n el se rupea ceva. Cât timp trecuse? Secole, poate chiar milenii de tortură. Era atât de greu să le ții socoteala. Focurile alea, cârligele alea, înfigându-i-se din nou în carne în fiecare zi. Pârjolindu-i pielea brațelor, apoi arzându-i grăsimea, apoi pătrunzând în os. Simțea mirosul. Atotputernicule, îl *simțea!*

— Lasă-ți sabia aici, spuse Jezrien.

— Ce?

Jezrien arată către inelul de arme.

— Am fost ales să te-aștept. Nu eram siguri c-ai supraviețuit. S-a... luat o hotărâre. E timpul să se pună capăt Pactului-Jurământ.

Kalak simți împunsătura ascuțită a groazei.

— Ce-o să ne facem?

— Ishar crede că, atâta vreme cât unul dintre noi e încă legat de Pactul-Jurământ, asta e de-ajuns. E posibil să ne aflăm la sfârșitul ciclului Devastărilor.

Kalak se uită în ochii regelui nemuritor. De pe un micptic de pământ din stânga lor se înălța fum negru. De dincolo de el îi urmăreau gemetele muribunzilor. Acolo, în ochii lui Jezrien, Kalak văzu suferință și amărăciune. Poate chiar și lașitate. Era un om atârnat de-un stei cu un fir de ață.

„Atotputernicile din ceruri“, se gândi Kalak. „Și tu ești dăruit, nu?“ Așa erau cu toții.

Kalak se apropie de o margine unde o culme prelungă domina o parte din câmpul de luptă.

Erau atât de multe leșuri, iar printre ele mergeau cei vii. Oameni în veșminte rudimentare, ducând sulite cu vârfuri din bronz. Printre ei erau alții, în armuri scânteietoare. Un grup trecu pe lângă el, patru bărbați în haine zdrențuite din piele tăbăcită sau dintr-o piele de calitate tare proastă, alăturându-i-se unei siluete puternice, în armură argintie, cu un model uluitor de complicat. Ce contrast!

Jezrien veni lângă el.

— Toți văd în noi niște zei, șopti Kalak. Se bizuie pe noi, Jezrien. Suntem tot ce au.

— Îi au pe Radianți. Ar trebui să fie de-ajuns.

Kalak clătină din cap.

— Asta n-o să-l țină legat. Pe dușman. Va găsi o cale s-o ocolească. Știi c-o va face.

— Poate.

Regele Heralzilor nu-i mai oferi nicio explicație.

— Și Taln? întrebă din nou Kalak.

Carnea arzând. Focurile. Durerea, iar și iar și iar durerea...

— Mai bine să sufere unul singur decât zece, șopti Jezrien.

Părea atât de rece. Ca o umbră născută din căldură și lumină căzând peste cineva onorabil și sincer, aruncându-i în urmă această copie întunecată.

Jezrien se întoarse la inelul de săbii. Propria sa Armă căpătă substanță în mâinile lui, apărând din ceață, umedă de condens.

— S-a hotărât, Kalak. Vom merge pe căile noastre și nu ne vom căuta unii pe alții. Săbiile trebuie să rămână aici. Pactul-Jurământ se termină acum.

Își ridică arma și o înfipse în stâncă, alături de celelalte șapte.

Și șovăi, cu ochii la ea, apoi își înclină fruntea și îi întoarse spatele. Ca și cum i-ar fi fost rușine.

— Ne-am ales de bunăvoie această povară. Ei bine, dacă vrem, ne putem hotărî s-o lepădăm.

— Și ce-o să le spunem oamenilor, Jezrien? Întrebă Kalak. Ce vor spune ei despre ziua de azi?

— E simplu, răspuse celălalt, îndepărtându-se. O să le spunem că, în sfârșit, au învins. E o minciună care nu cere aproape niciun efort. Cine știe? Poate se va dovedi că e un adevăr.

Kalak îl privi îndepărtându-se, pierzându-se în peisajul pârjolit. În cele din urmă, își invocă propria sabie și o împlântă în stâncă, lângă celelalte opt. Îi întoarse spatele și plecă în direcția opusă celei în care pornise Jezrien.

Și totuși, nu se putu împiedica să privească peste umăr la inelul de săbii și la singurul loc gol. Locul unde ar fi trebuit să se afle cea de-a zecea.

A aceleia dintre ei care se pierduse. A celui pe care-l abandonaseră.

„Iartă-ne“, se gândi Kalak, apoi plecă.